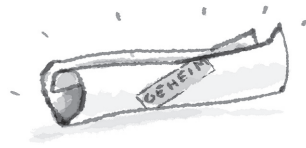

JOZUA DOUGLAS

De
vreselijke
tweeling

tekeningen van Elly Hees

(Hoofdstuk 0)

Geheim recept

‘De mensen geloven er niet meer in. Elke dag krijg ik meer boze brieven,’ zei meneer De Leeuw. ‘Ze zeggen dat het niet werkt. Dat het allemaal onzin is.’

Meneer De Leeuw leunde achterover in zijn grote leren stoel. Schatrijk was hij geworden met zijn haargroeimiddel. Maar nu wilden de mensen het niet meer hebben.

Het kwam allemaal door dat achterlijke tv-programma. Ze hadden gezegd dat zijn middel waardeloos was. Ze hadden hem een oplichter genoemd.

‘We moeten iets nieuws maken,’ zei meneer Spruit. ‘Een geweldig wondermiddel.’

Meneer Spruit was de belangrijkste onderzoeker van meneer De Leeuw. Hij werkte al jaren in zijn fabriek.

‘Maar hoe dan?’ vroeg meneer De Leeuw. ‘Een wondermiddel maak je niet zomaar.’

‘Laat dat maar aan mij over,’ zei meneer Spruit.
‘Ik denk namelijk dat ik het geheim heb ontdekt.’

Meneer De Leeuw ging meteen rechtop zitten.
‘O ja, wat is dat dan?’

‘Ik heb wel een aantal speciale ingrediënten nodig,’
zei meneer Spruit rustig. ‘En we zullen een nieuwe
naam moeten verzinnen. *Hiephaar* is niet stoer
genoeg.’ Hij legde een papier op tafel en schoof het in
de richting van meneer De Leeuw.

De Leeuw krachthaar 3.0

Ingrediënten

- 3 saardvleermuisen
- 6 behaarde gorillatenen
- 4 elandwimpers
- 25 behaarde grasslakken
- 3 harige spinnepoten
- 1 walrusnar
- 100 haarmortels van een Tasmaanse diivel
- de uitgekookte hersens van een hond (met een mooie, nachte en gezonde vacht!)

‘Lieve help!’ riep meneer De Leeuw. ‘Daar gaat een complete dierentuin in.’

‘Inderdaad,’ zei meneer Spruit. ‘En we moeten snel zijn, want sommige dieren zijn al bijna uitgestorven.’

‘Hmm,’ gromde meneer De Leeuw. ‘Er zitten geen planten in.’

‘Planten werken niet, meneer. Dat heb ik nu al zo vaak uitgelegd.’

Meneer De Leeuw knikte. ‘Weet je zeker dat dit gaat werken?’

‘Het werkt echt als een tierelier,’ riep meneer Spruit opgewonden. ‘Ik heb al een kleine dosis gemaakt en getest. En geloof me, zelfs de kaalste biljartbal heeft binnen 24 uur al zijn haren terug.’

‘Laat zien!’ riep meneer De Leeuw.

Meneer Spruit haalde een klein groen flesje uit zijn broekzak. ‘Dit is het wondermiddel,’ zei hij trots. Hij gaf het aan zijn baas.

Meneer De Leeuw hield het flesje omhoog en keek er ongelovig naar. Jarenlang had hij nu al een fabriek

voor haargroeimiddelen. En eigenlijk had hij nooit gedacht dat het ooit echt zou werken.

Vroeger had hij wel eens reclame gemaakt met zijn eigen haarbos. Hij maakte een foto van zijn prachtige kuif en zette erbij: NA DE BEHANDELING. Daarna schoor hij zijn hoofd kaal, maakte weer een foto en zette erbij: VOOR DE BEHANDELING. Het was bedrog, maar dat kon hem niet veel schelen. Als hij zijn mid-deltjes maar verkocht.

VOOR DE BEHANDELING

NA DE BEHANDELING

Nu keek hij naar een magisch flesje. Een wonder-middel dat hem beroemd kon maken. Misschien kreeg hij er wel de Nobelprijs voor.

Hij zou een held zijn. Een groot uitvinder. Misschien wel net zo groot als de uitvinder van de afstandsbediening.

Meneer De Leeuw zag de reclame al voor zich:

DE LEEUW KRACHTHAAR 3.0

**HET EINDE VAN DE
PRUIKENTIJD!**

‘Is het al klaar?’ vroeg meneer De Leeuw.

Meneer Spruit schudde zijn hoofd. ‘Ik heb alleen nog een goede hond nodig,’ zei hij. ‘De hersens die ik voor dit flesje gebruikte, kwamen van een hond met een doffe vacht.’

‘Maakt dat uit?’ vroeg meneer De Leeuw.

‘Natuurlijk,’ antwoordde meneer Spruit. ‘Je krijgt er dof haar van.’

Meneer De Leeuw knikte.

‘Het moet een hond zijn met een mooie, glanzende, zachte en gezonde vacht,’ zei meneer Spruit. ‘Er zit een stofje in de hersens van zo’n hond dat daarvoor zorgt. Dat stofje hebben we nodig.’

‘Niemand hoeft meer kaal te zijn,’ zei meneer De Leeuw ongelovig.

‘Absoluut,’ zei meneer Spruit. ‘Wij... eh... ik bedoel ú gaat hier rijk mee worden, meneer De Leeuw. Steenrijk. U wordt een held!’

‘Geweldig,’ zei meneer De Leeuw. ‘Goed gedaan. Je bent een ware tovenaar.’

‘Ach,’ zei meneer Spruit bescheiden.

‘Zoek maar een mooie hond uit,’ zei meneer De Leeuw. ‘Bestel maar een container vol met die ingrediënten. Kan me niet schelen wat het kost. Je mag meteen beginnen.’

(Hoofdstuk 1)

Familie De Leeuw

Mevrouw De Leeuw kende zowat alle ziektes die er bestonden. En ze kon van al die ziektes wel een voorbeeld geven.

- Ze kende iemand die door een zeldzame ziekte langzaam in een boom was veranderd.
- Ze kende iemand die door een virus begon te tsjirpen als een sprinkhaan.
- Ze kende zelfs iemand die besmet was geraakt met een computervirus.

Mevrouw De Leeuw was als de dood voor enge ziektes. En daarom droeg ze altijd handschoenen. Lange fluwelen handschoenen tot aan haar ellebogen. Want bacteriën en virussen zaten overal.

O, wat haatte mevrouw De Leeuw die vieze kleine onzichtbare beestjes. Ze maakten je misselijk. Ze maakten je ziek. Ze maakten je geel en groen en

paars en uiteindelijk ging je dood.

Je kon ze helaas niet zien, maar mevrouw De Leeuw wist precies waar ze zaten.

Ze zaten op deurklinken.

Op lichtknopjes (vooral die van de wc).

Op toetsenborden.

Op geld.

En op kinderen.

Mevrouw De Leeuw was zo bang voor viezigheid dat ze zelfs haar eigen kinderen zelden aanraakte.

***‘Er zitten meer bacteriën op een kind
dan op een wc-bril!’***

Mevrouw De Leeuw kon aan niets anders denken. Overal zaten ze. Overal krioelden ze. Overal broeiden ze. En ze hadden het op haar gemunt. Op haar speciaal.

Ze zouden haar ziek maken.

Op haar billen zouden rare paarse bulten ontstaan die één voor één open knapten.

Haar tenen zouden kronkelen als wormen.

Haar ogen zouden eruit rollen.

En haar hart zou ontploffen.

Soms droomde ze van bacteriën zo groot als vrachtwagens die haar achtervolgden en volledig verzwolgen.

Mevrouw De Leeuw ging iedere week naar de dokter. Maar die schudde alleen zijn hoofd.

‘Zonder bacteriën zou u doodgaan, mevrouw De Leeuw. De meeste bacteriën zijn nuttige wezentjes die u helpen om gezond te blijven.’

Maar daar geloofde mevrouw De Leeuw helemaal niets van. Bacteriën waren eng en gemeen. Ze maakten haar leven tot een hel. Gelukkig had ze een paar vriendinnen met wie ze haar leed kon delen.

Een praatgroepje van vier dames. Dit waren ze:

Mevrouw Staak: schrijfster van het boek *Ziektes die je niet wilt hebben*. Kende de kleinste kuchjes en kwaaltjes. Kende zelfs ziektes die (nog) niet bestonden.

Mevrouw Braveboer: schoonmaak-expert. Befaamd om haar eigenaardige schoonmaaktrucs. Gebruikte pindakaas om kauwgom uit het tapijt te halen en maakte haar wc schoon met Coca-Cola.

Mevrouw Schimmelpenninck: wist precies hoe je ongedierte moest bestrijden. Ving slakken met bier. Verjoeg mieren met koperen muntjes. En hield vliegen op afstand met kruidnagels en okkernoten.

Mevrouw Wormkruid: brouwde haar eigen kruidendrankjes. Drinkjes van planten met namen als vrouwentongen, brave hendrik en kruidje-roermij-niet. Het waren drinkjes om de weerstand te verhogen. Drinkjes om gezond te blijven. Drinkjes

die je leven konden redden. Ze deed ze in groene flesjes en deelde ze uit aan haar vriendinnen. Mevrouw Wormkruids grootste droom: een drankje maken dat beschermt tegen alle ziektes.

Iedere maand kwamen de dames samen bij mevrouw De Leeuw. Tijdens deze bijeenkomsten dronken ze kruidenthee en bespraken ze hun nieuwste ontdekkingen.

Veel hielp dat gepraat trouwens niet. En ook de drankjes van mevrouw Wormkruid hielpen niet. Mevrouw De Leeuw bleef bang. En niet alleen voor bacteriën en virussen.

1. Ze was bang dat een bromvlieg eitjes in haar neus zou leggen, terwijl ze sliep.
2. Als ze op de wc zat, was ze bang dat er een rat door de afvoerpijp omhoog zou kruipen en in haar billen zou bijten.
3. Als ze een blik knakworsten openmaakte, was ze bang dat er een vinger tussen zou zitten.
4. Ze was bang voor nietmachines.
5. Ze had een onverklaarbare angst voor het getal acht. (En voor woorden waar dat getal in voorkwam, zoals 'glimlacht', 'prachtig' en 'zacht'.)

Maar genoeg over mevrouw De Leeuw. We zouden een boek over haar kunnen vullen, maar dat zou niemand ooit willen lezen.

Meneer De Leeuw had een fabriek voor haargroei-middelen. Hij was gek op zijn werk. Haargroei was zijn lust en zijn leven. Hij kon over niets anders praten. Op de gekste momenten begon hij erover.

Als je bijvoorbeeld zei: 'Ik heb een 10 voor mijn boekbespreking', dan antwoordde hij:

'Kale mannen zijn crimineel.'

Of:

'Kaalheid is een keuze.'

Meneer De Leeuw had een prachtige, glanzende kuif. Hij was er trots op.

'Haren maken de man.'

Iedere ochtend kamde hij zorgvuldig zijn haren. Dan bracht hij ieder haartje secuur in model. Het maakte hem vrolijk. Meestal zong hij er een jazzliedje bij en als hij klaar was knipoogde hij naar zichzelf in de spiegel.

Meneer De Leeuw was altijd aan het werk. Hij werkte van 's ochtends vroeg tot laat in de avond. En dat maakte hem een nogal saaie man. Veel valt er dan ook niet over hem te zeggen. Een paar dingen die belangrijk zijn voor het verhaal:

1. Hij had een groot aquarium vol dure tropische maanvissen. (Hij kon er uren naar zitten kijken.)
2. Hij was een kei in hoofdrekenen.

3. Hij was verzot op stroopwafels.
4. Hij had een hekel aan katten.
5. Zijn lievelingsboek was *Haar op je tanden* (maar dat is misschien toch niet belangrijk voor het verhaal).

Meneer en mevrouw De Leeuw hadden twee kinderen: Max en Lot, een tweeling.

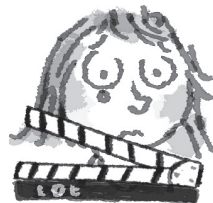

Lot was één dag ouder dan Max. (Dat kwam omdat zij vlak voor middernacht was geboren en Max vlak erna.) Lot was er trots op dat ze de oudste was. Ze probeerde altijd zijn grote zus te spelen.

Volgens Max was dat onzin. Volgens hem had zijn zus bij hun geboorte gewoon ordinair voorgedrongen en was hij eigenlijk veel en veel ouder.

Lot wilde later actrice worden.

1. Ze kon doodgaan op wel vijfendertig verschillende manieren.
2. Ze kon huilen op commando. (Met echte tranen.)
3. Ze kon verliefd kijken naar de meest afschuwelijke zombie.

4. Ze kon meer dan honderd verschillende diersoorten nadoen, waaronder de korhoen, het angorakonijn, de klapmuts en de fluitgekko.
5. Ze was gek op alle soorten applaus.

Max wilde later beroemd worden. Hij wist alleen nog niet waarmee.

1. Misschien werd hij leeuwentemmer.
2. Misschien zou hij de wereld rondreizen met een vlooiencircus. Of met een kip zonder kop. (Dit is trouwens geen grap. Er is een man die dat echt heeft gedaan. Googel maar eens op 'Mike, de kip zonder kop'.)
3. Misschien werd hij petomaan. (Dat is iemand die trompet kan spelen met zijn achterwerk.)

4. Of directeur van een fopspullenfabriek.
5. Of 1 aprilgrappen-verzinner.

Alice was de nanny van de familie. Het was meneer De Leeuw's idee om een nanny te nemen. Hij had het ontzettend druk en het leek hem goed als er iemand was die de kinderen mee kon nemen naar de dierentuin, het pretpark of het zwemparadijs.

Veel kwam daar helaas niet van. Mevrouw De Leeuw had Alice al snel ingepikt als haar persoonlijke schoonmaakster. Al gauw deed de nanny niets anders meer dan poetsen, schrobben en boenen. Nooit was ze klaar. De familie De Leeuw woonde in een groot wit huis met een heleboel kamers. En die moesten altijd allemaal brandschoon zijn.

Het was nooit genoeg voor mevrouw De Leeuw. Zodra Alice klaar was, kon ze meteen opnieuw beginnen.

'Heb je de onderkant van de tafeltjes ook gepoetst? De andere kant van de spiegels? De binnenkant van de stopcontacten?'

Hoe goed Alice haar best ook deed, helemaal schoon werd het nooit.

Volgens mevrouw De Leeuw was dat de schuld van de tweeling. Kinderen waren smerige wezens en tweelingen waren dubbel zo vies. Bijna iedere dag riep ze wel een keer:

‘Was ik er maar nooit aan begonnen!’

‘Hoe kon ik weten dat het een tweeling zou worden?’

‘Een vreselijke tweeling nog wel!’

O, wat haatte mevrouw De Leeuw haar kinderen. Ze vond ze smeriger dan **hondenpoep**, **Kattenkots** en **varkenssnot**.

Kinderen veegden nooit hun voeten.

Ze knoeiden tijdens het eten.

Ze maakten hun oren niet goed schoon.

Ze keken lawaaijige tv-programma's.

En ze haalden gemene streken uit.

Maar kinderen, daar kwam je niet zo makkelijk van af. Je kon ze niet naar het asiel brengen of op Marktplaats zetten, zoals een hond of een kat of een varken.

Mevrouw De Leeuw noemde haar kinderen vaak ‘de vreselijke tweeling’. Zelf waren ze het daar absoluut niet mee eens. Maar daarover lees je meer in het volgende hoofdstuk.

Elfde druk, 2020

www.jozuadouglas.com
www.defonteinkinderboeken.nl

© 2014 Jozua Douglas
© 2014 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:
© 2014 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3575 0 (e-book 978 90 261 3617 7)
NUR 283